

Michaela Marešová

DCERA BOHU

Dcera bohů

Michaela Marešová

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 20. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Michaela Marešová
Obálka a grafika © J.Polc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část
nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-46-3 (epub)
ISBN 978-80-53005-45-6 (PDF)
ISBN 978-80-53005-44-9 (Mobi)

Anotace

Byla vyvolena bohy, pro ni je však její zlatá krev prokletím. Jednoho dne se Sigrid, mladá léčitelka, shodou nešťastných náhod ocitá na hranici, obviněná z čarodějnictví. Když je však před plameny zachráněna neblaze proslulým králem a odvezena na jeho hrad, smrt jí najednou připadá jako ta lepší varianta. Nemůže utéct, nemůže se mu bránit, když si nárokuje její tělo. Stává se majetkem krále, o kterém se říká, že má srdce z ledu, vržena do víru intrik, falše a nebezpečí. Co když ale není tak bezmocná, jak si všichni myslí? A co když královo srdce taje každým dnem víc a víc?

Varování:

Tato kniha není vhodná pro citlivější povahy.
Obsahuje násilné prvky.

Kapitola 1 - Ráno

Dřevěnými okenicemi mi do komory svítí první ranní paprsky. Krb je po chladné noci studený a komínem profukují zbytky studeného nočního vzduchu. Zvenku je slyšet kapající voda, zatím jediná známka toho, že do kraje přichází jaro.

Z dřímoty mě probudí vzdálené mužské výkřiky a klapot koňských kopyt, zvuk typický pro brzký ranní hon, pro tyto končiny poněkud neobvyklý. Lovci z nedalekého menšího města vědí, že pro zvěř je tento les, můj les, moc málo hluboký, tudíž by se jeleni a divoká prasata neměla kde schovat. Lovit tady je jen ztrátou času.

Vymotám se z huňatých kožešinových přikrývek a ledabyly je nechám pohozené na mém lůžku, které svým vzezřením připomíná spíš zvířecí pelech než lidskou postel. Zkřehklými prsty vylovím z proutěného košíku pár třísek a v nevymeteném krbu postavím základ pro nový oheň. Natáhnu se na krbovou římsu pro křesadlo a zimomřivě se zachvěju, když mě na konečcích prstů zastudí chladný kov. Po několika pokusech se mi podaří vykřesat jiskru, která se během několika chvil promění v malé plamínky, které začnou olizovat třísky. Přiložím pár silnějších polen a pozoruji, jak se po nich ohnivé jazyky natahují.

Z krbu se line příjemné teplo a zvuk praskajícího dřeva uklidňuje mou mysl a naplňuje nitro, zatímco nepřítomně hledím do plamenů. Natáhnu ruce před sebe a cítím, jak se mé prsty prohřívají. Oheň mě vždy fascinoval. Nespoutaný divoký živel schopný hrát i ničit. Pokud ho člověk podcení, žasne poté nad mocí ukrytou v jedné jediné jiskře, která rozpoutala požár.

Jaké by to asi bylo, zažehnout ten plamen? Jaký by to byl pocit, kdybych se tou jiskrou stala já sama? Kdybych byla tou, kterou všichni chovají v úctě, protože vědí, co dokáže? Kdybych nemusela sklánět hlavu před měšťany a snášet tíhu všeříkajících pohledů plných opovržení. Kdyby mé léčitelské schopnosti byly považovány za více než jen obyčejné šarlatánství. Šarlatánství, které už zachránilo nespočet životů a k němuž se zoufalí lidé rádi uchylují, když jim je nejhůř. Nikdy jsem nikoho neodmítla. A přesto se na mě dívají skrz prsty.

Ta hřejivá myšlenka ve mně vyvolá nepopsatelný pocit vzrušení. Představa alespoň té malé špetky respektu mě naplňuje pocitem zadostiučinění. Chci toho snad příliš, když si přeji, aby se ke mně obyvatelé chovali víc jako k člověku?

Zatřepu hlavou, poněkud vztekle do krbu hodím další poleno a zvednu se z podlahy. Se stejnou nerudností otevřu okenice u obou oken a vpustím do světnice ranní paprsky. Stáhnou ze židle lněnou halenu, kterou jsem tam předchozího večera odložila.

Hbitě si přes hlavu přetáhnou halenu a začnu si zavazovat tkanice na hrudi. Jakmile dokončím poslední uzel, vylovím z nevelké truhlice pod oknem jednu z mých tří sukní a obléknu si ji. Košilku i halenu zastrkám dovnitř a uhladím látku, která se zvlnila do volánků. Kolem pasu si utáhnou kožený opasek, na kterém mi visí pár váčků s bylinami a také krátký nůž s ozdobným jílcem v nenápadném ručně šitém pouzdře. S botami se teď neobtěžuji, pro vodu to není nijak daleko.

Odsunu dřevěnou petlici a otevřu dveře dokořán. Ovane mě čerstvý ranní vzduch, prosycen svěží vůní mokré hlíny a jehličí. Zaposlouchám se, ale vypadá to, že

jezdci nakonec přece jen odjeli lovit jinam. Vezmu ode dveří dřevěné vědro a vydám se s ním přes dvorek k lesnímu prameni. Zbytky rozbředlého sněhu mě zastudí na chodidlech, ale už dávno jsem si zvykla. Projdu provizorní brankou a pokračuji podél plotu nahrubo zhotoveného z tenkých větví. Po pár krocích se vyšlapaná cestička stáčí z mýtiny, na které stojí můj malý domek, směrem k lesu. Projdu kolem divokých růží, které za pár měsíců obrostou šípky, a pokračuji hlouběji do lesa. K prameni to není daleko, ovšem pokud víte, kudy jít a kde ho hledat. Cestou mívám místo, na němž se daří většině bylin i květin a kde jsem si tudíž zřídila malou lesní zahrádku. Až zima odejde z kraje, opět se zazelená.

Zurčení vody slyším, až když jsem téměř na místě. Z puklé skály vytéká silný pramen a dopadá mohutnými cákanci na kamenné podloží. Jednou rukou si nadzvednu sukni, vykasám si ji nad kolena a zastrčím za opasek.

Voda je ledová a nohy mi podkluzují na mokřích kamenech, na oboje jsem si však zvykla. Při mých prvních pokusech nabrat vodu do vědra jsem neustále padala a narazila si pokaždé jinou část těla. Dnes stojím pevně zapřená, v natažených rukou třímám nádobu, do které proudem tryská křišťálově čistá voda, a ani se nepohnu.

Když mi vědro ztěžkne v ruce a voda se začne přelévat přes okraj, odtáhnou se od pramene a odnesu nádobu pod nedaleký strom. Sukni si nechávám stále vyhrnutou a kráčím zpět k prameni. Rukou zašátřám v jednom měsci a nahmatám skleněnou lahvičku plnou hnědého prášku. Se zatnutými zuby nakloním hlavu pod studenou sprchu a namočím si vlasy. Obsah lahvičky si vysypu do dlaní a postupně vmasíruji do vlasů. Okamžitě ucítím aroma kaštanů, ze kterých je můj šampon vyrobený, a vzápětí se

přidává svěží vůně borovicového jehličí, z něhož si lisuji vlasový olej.

Z vlasů si opláchnu poslední zbytky hnědé hrudkovité kaše a potřesu hlavou, abych dostala vodu z uší. Kapky se rozstříknou na všechny strany a zmáčí mi sukni, kterou jsem se ze všech sil snažila před tímto živlem ochránit. Z kapsy vytáhnou drobný, jemně zdobený kostěný hřebínek, kterým si mokré prameny opatrně rozčešu. Až uschnu, poslouží mi i jako ozdobná spona. Než se vydám na zpáteční cestu, opláchnu si ještě obličej a ruce. Poté s heknutím zvednu vědro a vracím se stejnou pěšinkou, jakou jsem přišla.

Kapitola 2 - Lovci

Kamenné zdi už mám na dohled. Úlevně vydechnu a z posledních sil vědro dotáhnu po cestě k plotu, pak podél něj k brance, a nakonec až za práh dveří. Právě znovu sbírám síly, abych vodu dostala dál do domu, když se z lesa opět ozve dusot kopyt. Vzápětí se přes mýtinu jako blesk prožene srna. Zastaví se až na kraji lesa, otočí se a v očích má uštvaný výraz. Bezděky vyjdu před plot a sleduji, jak mým směrem natočí uši. Žila jsem v domněnì, že všechna zvíř žije na druhé straně města, v hlubších lesích, ale očividně jsem se mýlila. Nebo se to nebohé zvíře jen zatoulalo od stáda. Udělám směrem k ní pár opatrných kroků. Vzájemně si hledíme do očí, jako kdyby ani jedna z nás nemohla uvěřit, co tu ta druhá pohledává.

Vzduch protne tichý výstřel z kuše. Svist šípu slyším až příliš blízko a jeho zabodnutí zrovna tak. Srna se dá na útěk a já se prudce otočím směrem, kde tuším střelce, kterému se právě podařilo ulovit k obědu kus smrkové kůry.

„Máš mušku jak slepej medvěd!“ ozve se mužský hlas.

„Trefil bych se, kdybys mi dal pokoj!“ brání se další.

„Netrefil,“ poznamená posměšně první muž.

„Hádáte se jak malé děti,“ ucedí třetí.

„Ty drž hubu!“ usadí ho první.

Z lesa se vynoří skupinka čtyř jezdců na koních. Všichni na sobě mají lovecké oblečení, za pasem meče nebo sekery a na koňských postrojích ulovenou kořist sestávající většinou z králíků nebo bažantů. Začnu pomalu couvat zpátky k brance a naivně doufám, že si třeba nevšimli domu uprostřed lesa a jeho obyvatelky, co na ně s bušícím srdcem a strachem v očích zírá.

„Měli bychom běžet za tou srnou,“ nadhodí poslední z mužů, ale koně k běhu nepobídne.

„A proč bychme měli?“ odsekne druhý, na první pohled o něco mladší muž. „Ať si za ní běží sám, už mě to nebaví. K čemu ty zvířata vlastně lovíme, když nic z toho nepotřebujeme?!“

Jsem už někde na půl cesty mezi domem a brankou, když mě jeden z lovců upozoruje. Zatahne za otěže a pozvednutou rukou zastaví své tři společníky. Očima tčkám mezi nimi a snažím se nedat najevo, jak je mi jejich přítomnost nepříjemná. Nejen z toho důvodu, že jsem je nikdy v životě neviděla, přestože znám každého široko daleko, ale zejména proto, jak si mě měří zvědavými pohledy.

„Ale podívejme se,“ pronese jeden s úšklebkem. „Myslím, že jsme našli něco lepšího než srnu.“

Instinktivně sáhnu rukou k opasku, kde mám vždy svůj nožík, ale nahmátnu jen chuchvalec látky. Shlédnu dolů a uvědomím si, že mám sukni stále vykasanou nad kolena. Začnu ji zpoza opasku vymotávat, zatímco se klapot kopyt přibližuje. Sevřu rukojeť nože právě ve chvíli, kdy první z nich seskočí ze sedla a vykročí mým směrem.

„Co tak krásná dívka pohledává v lese?“ pronese úlisným tónem muž okolo třiceti, zatímco očima tčká po mém těle. Obzvlášť dlouho mi spočine na hrudi.

„Vy asi nebudete zdejší,“ odpovím pevným hlasem, abych nedala najevo strach. Roztřesené ruce však schovat nedokážu.

„Bystré děvče.“ Muž se zastaví na můj vkus až příliš blízko. Chvíli si prohlíží kamenné zdi a dřevěnou střechu, než pohledem opět spočine na mně. „Není škoda, aby ses schovávala tady, když jsi tak krásná?“ prstem mi přejede

po tváři a pokračuje ke krku. Dřív, než se dostane níž, ho praštím do ruky a o krok couvnu.

„Ruce pryč,“ zasyčím a nůž pevně sevru v dlani, připravena se bránit, když bude třeba.

„A i pěkně od rány,“ zatne ruce v pěst a nevraživě se na mě dívá. „Vážně si myslíš, že by ses tímhle dokázala ubránit?“ posměšně kývne k mému noži.

„Nech ji být, Ireene,“ pronese ze sedla lhostejně nejstarší z nich.

„Ty mi nerozkazuješ, Ulrigu,“ ucedí Ireen zlostně, ale o krok ustoupí.

„Měli bychom pokračovat, najít pána a poohlédnout se po nějakém léčiteli,“ vloží se do jejich hádky třetí z mužů. Jako jediný nemá sekeru nebo meč, nýbrž kuši a krátkou dýku.

„Jako vždy se do toho musíš plést, Olegu. Tvoje chytrý kecy nikoho nezajímaj.“ Oleg se zatváří dotčeně, ale mlčí.

„Jste zranění?“ přeruším ticho nárazkou na jejich poptávku léčitele, strach nestrach. Muži se ke mně otočí a Oleg přikývne.

„Arren má na ruce ne moc pěknou sečnou ránu,“ kývne k nejmladšímu lovcí, který si je až nápadně podobný s Ulrigem.

„Nic to není,“ mávne rukou Arren a sevře rty. Všimnu si, že se mu jedna ruka nepatrně třese.

„Mohu se podívat?“ nervózně projdu kolem Ireena a přistoupím blíž.

„A proč jako? Dole ve městě určitě mají léčitele,“ vyštěkne Arren. Teď se pro změnu začnu usklíbat já.

„To mají. A stojí přímo před vámi.“

Chvilí je ticho, jak si má slova v hlavě přebírají. V ten moment si je dovolím pořádně prohlédnout. Na Ireena se

vydržím dívat jen chvíli, cosi v jeho postoji ve mně vzbuzuje strach a v jeho úšklebku se nic dobrého neskrývá. Oproti němu ten, jemuž říkají Oleg, působí klidně a vyrovnaně. Je o něco drobnější, než ostatní a ve tváři má soustředěný výraz. Nejstarší z lovců, Ulrig, působí odtažitě a přísně. V jeho očích se zračí přirozená autorita a rozvážnost. Poslední, Arren, mi připadá poněkud ztracený a nejspíš se zoufale snaží v očích svých přátel vypadat nebojácně a neohroženě.

„Jediným léčitelem v okolí jsem já, pokud se tedy nechcete spoléhat na potulné mastičkáře a šarlatány,“ ozvu se, když je jejich mlčení až příliš dlouhé. Proč mám neustále tendence někomu pomáhat? Vždyť je ani neznám. A vypadají přesně jako někdo, kdo by mi byl schopen ublížit.

„Jak jsem řekl, nic to není,“ procedí skrz zaťaté zuby Arren a čelo se mu leskne potem. Přestože už je slunce vysoko na obloze, takové teplo, aby se potil, zase není. Nejspíš se mu rána zanítila a způsobila infekci.

„Přestaň se chovat jako idiot, bratře, a ukaž jí to,“ zlostně ho probodne pohledem Ulrig a Arren se kousne do rtu. Přece jen jsem měla s tou pózou siláka pravdu.

Arren přehodí přes koně jednu nohu a sklouzne z něj dolů. Trochu nedůvěřivě ke mně přistoupí, začne si rozvazovat kožený nárameník a pak ho hodí Olegovi, který jej obratně chytne. Opatrně si vyhrne levý rukáv lněné košile a já po chvíli spatřím špinavý, krví nasáklý pruh látky omotaný kolem jeho paže.

„Kdy se to stalo?“ ptám se, zastrčím si nůž zpět za opasek a pomalu látku začnu odmotávat.

„Tak den, dva zpátky,“ mumlá Arren a obezřetně sleduje každý můj pohyb.

Nepatrně kývnu a odhodím provizorní obvaz stranou. To, co spatřím, určitě nevypadá jako něco, co nic není. Přes polovinu jeho paže se táhne zarudlá rozšklebená rána od nějakého velmi ostrého předmětu. V okolí šrámu je otok a když k němu opatrně přiložím dva prsty, Arren bolestně sykne. Zvednu k němu oči a naše pohledy se střetnou. Jeho výraz je téměř zoufalý, zřejmě netušil, že rána vypadá tak hrozně a dostal strach. Je to tak zlé, že by mohl umřít?

„V ráně je infekce,“ odtáhnu se od něj a zamyslím se.

„Tak s tím něco udělejte, ne?!“ oboří se na mě Arren a schytá za to od svého bratra přísný pohled. „Prosím,“ dodá pokorně.

„Slečinko...“ ucedí Ireen posměšně.

„Půjdem dovnitř,“ rozhodnu a aniž bych čekala na odpověď, otočím se na patě a zmizím v domku.

Kapitola 3 - Přítel

Jen na chvíli propadnu dojmu, že snad nepřijde. Že mu jeho pýcha nedovolí překročit práh mého domu. Že váhá, jestli mu obdiv a hrdinství stojí za bolest a smrt. Když se konečně ozvou jeho šouravé kroky, vrzání dveří a nejisté odkašlání, malinko se pousměju.

„Posaďte se támhle,“ mávnu rukou k malému stolku s jednou jedinou židlí a dál soustředěně vybírám sušené byliny visící na lýkových provázcích ze střešních trámů. To, že mě poslechl, poznám podle skřípání dřeva.

„Jak se vám to stalo?“ zeptám se po chvíli a otočím se k němu. Trhne sebou, jako bych ho přistihla při něčem zakázaném a zatěká očima po místnosti.

„Kdybych vám to řekl, bála byste se mě,“ zamumlá po chvíli a sklopí zrak. Tázavě zvednu obočí a přisunu k němu stoličku. Nic neříká, jen obezřetně pozoruje, jak byliny v hmoždíři rozdrťm a smícháním s vodou vytvořím hustou kašovitou směs.

„Proč žijete tady, a ne ve městě?“ promluví do ticha po chvíli.

„Kdybych vám to řekla, bál byste se mě,“ odpovím úplně stejně.

„Myslíte?“

„Myslíte?“ zopakuji a přistoupím k ohni, nad kterým opatrně opálím hrot jehly, abych ji zbavila nečistot a možných bakterií. Slyším povzdechnutí následované tlumeným smíchem.

„Vy opravdu netušíte, s kým to vlastně mluvíte, že ne?“

„Tak mi to povězte,“ vybídnu ho a posadím se na stoličku vedle něj. Očkem jehly protáhnu pevné rostlinné

vlákno a vodou lehce očistím okolí rány. Když zvednu ruku s jehlou, cítím, jak se jeho svaly napnou.

„Děje se něco?“ zeptám se a pozoruji, jak s hrůzou v očích hledí na mou ruku.

„Je to nutný?“ hlas se mu zadrhává.

„Bojíte se jehel?“

„Ne,“ odpoví pohotově. „Tedy, jen těch, co se mi mají zabodnout do ruky,“ přizná vzápětí.

„Tak se nedívejte,“ poradím mu. „Není čeho se bát,“ snažím se ho uklidnit. Přikývne a odvrátí se. „Kdyby to bolelo, zatněte si nehty do ruky,“ dodám.

„Cože?“ stačí jen vydechnout, než se dám do zašívání.

Nepatrně sebou škubne pokaždé, když mu kůží projede jehla a stáhne okraje rány k sobě. Periferně zpozoruji, jak už má horní stranu zápěstí zarudlou a poškrábanou.

„Proč bych se vás bála?“ zeptám se zhruba v polovině šití.

„Snažíte se mě rozptýlit?“ uchechtne se a vzápětí sykne bolestí.

„Přesně tak, ale moc mi to neulehčujete,“ letmo na něj pohlédnu a on jen zakrouť hlavou.

„U hranic došlo k souboji a já nezareagoval dost rychle, když se proti mně jeden barbar ohnal sekerou. Mohl jsem být bez ruky.“

„Mohl jste být mrtvý,“ podotknu.

„Nebo,“ přikývne. „Nás pět je teď na cestě zpátky domů. Někteří padli, jiní zůstali hlídat okolí, další jedou s generály vlastní cestou.“

„Pět?“ Před mým domem zastavili jen čtyři muži.

„Vy to pořád nechápete, co?“ zasměje se a zahledí se na mě. „Jsme královi vojáci, jeho družina. Doprovázíme krále Egila zpátky na hrad.“

Ustrnu v pohybu a malinko se odtáhnou. Hledám v jeho obličejí cokoliv, co by mi prozradilo, že žertuje. Doopravdy právě ošetřuji člena královské družiny, vojáka schopného zabít kohokoliv, kdykoliv a čímkoliv? Jednoho z nejnebezpečnějších mužů v zemi. Ale mladík nebudí dojem, že by se mě chystal zabít. Dovolil mi, abych ho ošetřila. Důvěřoval neznámé dívce z lesa. Možná všechny ty povídačky o královském vojsku nejsou pravdivé. Možná jsou vojáci také jen lidé, kteří mají city, a žádné nelidské zrůdy.

„Máte strach?“ obočí se mu stáhne. Tenhle muž má o mě starost? Bojí se, co si o něm budu myslet?

„Ne,“ odpovím po chvíli a vrátím se k práci. Ale ano, ano mám. Nalhávat si cokoliv jiného nemá smysl.

„Zaváhala jste, ale přesto pokračujete,“ odváží se pohlédnout na ránu, na níž mi zbývá udělat poslední steh.

„Ve městě se mě bojí, proto žiju tady, stranou,“ odpovím, stejně jako předtím odpověděl on.

„Proč? Pobláznila jste jim všechny mladíky?“ ušklíbne se a já se nevědomky zasměju.

„Kdyby jen mladíky,“ dodělám uzel na posledním stehu a odtáhnou se. „Rány, které ošetřím, se hojí mnohem rychleji, než by měly. Nemoci, na které namíchám lék, odejdou dříve. Lidé, které uzdravím, se cítí ještě několik týdnů poté, dle jejich slov, nadpozemsky,“ pohlédnu mu do očí. „Mají mě za čarodějnici, stejně ale vždycky přijdou. Vždycky.“ Prozradila jsem právě své tajemství cizímu člověku? A ještě ke všemu zrovna jemu? Proč mám při pohledu na něj vnitřní pocit se mu se vším svěřit? Proč cítím, že mě pochopí?

„Takže tu žijete, aby vás závistivá sousedka nenahlásila za otravu dobytka a vy neskončila na hranici.“ V očích mu hraje pobavení.

„Víceméně,“ pokrčím rameny. „Máte strach?“ zopakuji jeho otázku.

„Ne,“ pobaveně se opře a prohlédne si mou práci. „Nemyslím si, že by se čarodějnice zahazovala s někým, jako jsem já, a už vůbec by se neobtěžovala odvést tak precizní práci.“

Předstírám, že na mě jeho slova neudělala žádný valný dojem, ale v nitru mě hřeje pocit štěstí, možná i úlevy. Strnule zírám na sešitou ránu, myšlenkami stále u jeho slov, které mě svou silou zasáhly možná hlouběji, než jsem schopná připustit. Do reality mě vrátí až jeho rozpačité zakašlání.

„Promiňte,“ odtáhnou se a pohlédnu na něj. Jiskry z jeho očí zmizely, stejně tak pobavený úsměv. „Cítíte se dobře?“ zeptám se, když si rukama promne spánky.

„Ani moc ne,“ pokusí se vstát, ale vzápětí klesne zpět na židli. „Co to se mnou je?“ hlesne a unaveně zamrká.

„Vydržte,“ natáhnou se pro hmoždír a na konečky prstů si nanesu bylinnou směs, kterou začnu opatrně roztírat na sešité ráně. Ruka mi v automatickém gestu vystřelí k jeho čelu a tváři. Celý hoří. Infekce je asi horší, než jsem původně předpokládala. Přistoupím k poličce, která doslova přetéká lahvičkami a různými dalšími nádobkami s bylinnými směsi, sirupy, mastmi a výluhy. Vyberu jednu středně velkou, která svou zeleno hnědou barvou připomíná vodu z bažiny, a odzátkuji ji. „Nadechněte se a vypijte to,“ posadím se zpět k němu.

„Co to je?“ měří si lahvičku pohledem než k ní přičichne.

„Hrozně to smrdí,“ zhnuseně nakrčí nos.

„A chutná ještě stokrát hůř. Vypijte to,“ poručím a dívám se, jak do sebe obsah lahvičky s obrovským sebezapřením kopne.

„Chcete mě zabít?!“ utrhne se na mě. Zjevně má co dělat, aby se nepozvracel.

„Naopak. Ve vašem stavu se divím, že jste vůbec při vědomí. Ještě pár minut a spadl byste z koně. Pár hodin a už byste nikdy neviděl vycházet slunce.“

Trhne sebou a odvrátí hlavu. Představa toho, jak umírá někde v blátě, sužován horečkou a bolestí, ho zřejmě vyděsila dostatečně na to, aby zchladil svou hlavu a přestal se chovat jako hlupák.

„Omlouvám se. Občas jsem fakt idiot,“ ozve se po chvíli, když mu čistým pruhem látky obvazuji ránu. Musím se kousnout do tváře, abych se nezačala smát. Voják z královské družiny o sobě právě prohlásil, že je idiot. Obávaný zabiják sám sebe shodil před cizinkou a ještě se omluvil. Mně. Ženě. Snažím se, ale nejde to. Vyprsknu smíchy.

„Co?“ nechápavě se usměje a snaží se zachytit můj pohled, zatímco nevěřicně kroutím hlavou.

„Je to absurdní. Celá tahle situace. Možná se za chvíli probudím a zjistím, že neexistujete,“ uvážu na látce uzel a ustoupím stranou. Krátce pohlédne na svou paži a poté na mě.

„Pochybuju, že byste si vymyslela tohle,“ zatne svaly na zdravé ruce a se mnou už zase lomcuje nevhodný smích.

„Snažíte se mi dvořit?“ dobírám si ho.

„U všech bohů, ne! Nemám o vás zájem,“ zakrouťí hlavou a já zmlknu. „Tedy, ne že byste...jste zajisté velmi

intelligentní a hezká...určitě jste inteligentní..." začne se do svých slov zamotávat a já ho v tom s potěšením nechávám.

„Vidím, že je vám už líp,“ pronesu šibalsky a jemu to vzápětí dojde.

„Tak to pěkně děkuju, to jste nemohla něco říct?“ naoko se zlobí, ale koutky úst mu cukají. „Prostě jste mě v tom musela nechat vykoupat.“

„Musela,“ odvětim škodolibě a začnu uklízet byliny zpět na místo.

„Pomůžu vám,“ popadne zakrvácené obvazy a zamíří s nimi ke krbu. „Měla jste pravdu, cítím se o dost líp.“

„To ale neznamená, že jste zdravý. Nejlepší by bylo, abyste následující dny odpočíval.“ Vrhne na mě pohled, kterým dá jasně najevo, že to nepřipadá v úvahu. „Ale vidím, že to nebude ve vašich silách,“ dodám a on přikývne. „Zítřka ráno si vyměníte obvaz a ránu potřete tímhle. Jen to smícháte s vodou,“ vložím mu do rukou čistý pruh látky, do kterého jsou pečlivě zabaleny drcené byliny. „A tohle,“ podám mu menší skleněnou lahvičku s nažloutlým obsahem. „Pár kapek před spaním, případně při bolestech. Zastaví to infekci a jako bonus se můžete pořádně vyspat.“

„Já...nevím, jak se vám odvděčím,“ prohlíží si mladík věci ve svých rukách.

„Postačí, když se budete řídit mými radami,“ pokrčím rameny a vydám se ke dveřím.

„Nechcete peníze?“ podívá se a následuje mě.

„Jsem jediná léčitelka široko daleko. Kdybych za svou práci požadovala peníze, spoustu lidí by trpělo a zemřelo jen proto, že by si nemohli dovolit mi zaplatit. Takoví lidé platí svou vděčností, nezapomínají na to, kdo jim pomohl

a nečekal nic na oplátku. Často u dveří nacházím různé věci, od svíček až po zeleninu. Bohužel fakt, že jsem jim pomohla, nezastíní strach z mého čarodějnictví,“ sáhnu po západce na dveřích, ale je rychlejší. Ucuknu, jako bych se opařila.

„Ani nevíte, jak jsem rád, že jsme na vás v lese narazili. Vděčím vám za svůj život a přesně jak jste řekla, nikdy na to nezapomenu. Až budu mít cestu kolem, alespoň částečně se pokusím splatit svůj dluh, neboť žádná věc na světě není dostatečně drahocenná, abych se mohl dostatečně odvděčit.“

Poznám, že ta slova myslí vážně, a najednou už nechci, aby odcházel. Přestože toho muže sotva znám, cítím se v jeho přítomnosti uvolněně. Cítím, že se před ním nemusím schovávat jako před zbytkem světa. Naše konverzace předtím byla nenucená, přátelská. Proboha, vždyť mě ten muž během pár minut několikrát rozesmál. To je víc, než kdokoliv dokázal za posledních sedm let. Myslela jsem si, že si vystačím sama. Že mi samota nevádí. Ted' jsem ale zjistila, jak bolestně mi schází jakýkoliv přítel, důvěrník. Jenže jak bych se mohla přátelit s někým, jako je on?

„Ráda jsem vás poznala, pane,“ kývnu.

„Arren,“ odpoví a nepatrně se ukloní.

„Sigrid,“ vykótkám a udělám dost neohrabané pukrle, pravděpodobně první v mém životě. Uculí se nad mým výkonem a já se držím, abych na něj dětinsky nevyplázla jazyk. Jediným pohybem odstrčí západku, otevře dveře a vyjde ven.

„Tak jaký to bylo?“ ozve se posměšně Ireen.

„Kreténe...“ zaslechnu zvenku Arrena. Pomalu vyjdu na zápraží a naskytne se mi pohled na zuřícího Arrena,

jenž bezděčně zatíná pěst na zdravé ruce, zatímco se Ireen chlípně culí. Jakmile mě zmerčí, úsměv se mu ještě rozšíří.

„Takže jsem na řadě?“ vykročí ke mně, ale Arren se mu postaví do cesty a hrubě ho odstrčí.

„Ani se jí nedotkneš,“ procedí skrz zuby.

„Donut’ mě, mladej,“ odplivne si Ireen a přikrčí se v bojovém postoji.

„Nechcete se oba uklidnit?!“ postaví se mezi ně Arrenův bratr.

„Měli bysme mu pořídit řetěz, chová se jak zdivočelej čokl, co vidí hárající fenu...“ napřímí se Ireen.

„A tobě náhubek, abys už konečně držel hubu?“ usadí ho Ulrig.

„Chováte se neurvale. Jste v přítomnosti dámy,“ hodí Oleg nárameník zpátky Arrenovi a přistoupí ke mně. „Velmi si ceníme vaší pomoci, slečno, přestože to nemusí být na první pohled patrné,“ poví a já nesměle kývnu.

„Bylo mi ctí a zajímavou zkušeností,“ odpovím.

„Zkušeností?“ nadzvedne obočí nechápavě.

„O vaší družině kolují zvěsti, a dejme tomu, že vás nevyobrazují ve zrovna nejlepším světle.“

Zváží má slova a varovně zakroučí hlavou. „Nemyslete si, že na těch zvěstech není zrnko pravdy. Jsme sice králova družina, ale dalo by se říct, že král zrovna netouží po společnosti krvelačných vrahů a neurvalců, snad s výjimkou tady toho,“ otočí se na Ireenu a pak zpět na mě. „Přesto vás varuji, slečno, jakmile byt’ jen z dálky uvidíte kohokoliv z králova vojska, utíkejte, jak nejrychleji můžete,“ pronese potichu, poté se lehce ukloní a vykročí zpět ke koni.

Zdá se, že jsem měla neuvěřitelné štěstí, když jsem z několika tisícového vojska narazila zrovna na čtyři

normální muže. Dobře, spíš tři a Ireena. Jeden po druhém se vyhoupnou do sedel, Ireen mě probodne posledním zamračeným pohledem a Arren mi věnuje poslední děkovné pokývání.

„Kde ho budeme hledat?“ zeptá se Oleg a přijede k Ulrigovi.

„Co ho prostě nehledat?“ nadhodí Arren a opět nasadí svou drsnou a neprostupnou masku vojáka. „Počkáme, až najde on nás.“

„Tak to nebudeme muset čekat dlouho,“ pronese Ulrig a natočí svého koně směrem k lesu. Muži ztichnou a skutečně, nedaleko se rozléhá klapot koňských kopyt a přibližuje se.

S větrem po boku se na mýtinu vřítí statný černý hřebec, hřívá mu vlaje stejně jako tmavé vlasy jezdce. Muž je to vysoký, v sedle sedí hrdě vzpřímený a vyzařuje z něj přirozená autorita. Zcela nepochybně je to král, přestože nemá korunu. Prudce zatáhne za otěže a kůň se poslušně zastaví před skupinkou vojáků, kteří vedle něj vypadají jako banda řemeslníků navlečených do bojových obleků.

„Můj pane,“ ukloní se v sedle Ulrig s rukou na srdci, ale je přerušen.

„Můžete mi vysvětlit, co tady pohledáváte?!“ rozkřikne se král a z očí mu srší blesky. Vztekle si měří jednoho vojáka po druhém, a nakonec spočine pohledem na mně. Jeho obličej zesíná, než nabere sytě rudý odstín.

„Takže vy se tu honíte za děvčkama?!“ Ulrig si odkašle a přitáhne tak královu pozornost k sobě.

„Je to léčitelka, pane,“ sdělí mu.

„A co mi je po tom!“

„Zachránila jednomu z nás život,“ dodá Oleg.

Král se zarazí a znovu si mě přeměří pohledem. Poté se ohlédne na Olega.

„Jestli některý z vás vděčí za svůj život jí, měli byste se stydět,“ ucedí král. Muži začnou něco mumlat a jejich koně neklidně přešlapují.

„Byla to akutní infekce. Zemřel by do několika hodin,“ ozvu se, přestože hlas uvnitř mě křičí, abych mlčela. Vojáci zmlknou, a dokonce i Ireen se tváří, jako kdyby dostal pěstí do břicha. Král se pohrdavě otočí a přivře oči.

„Pojď sem,“ vyzve mě. Nechoď, řve můj vnitřní hlas, ale mé nohy mě nesou o pár kroků dopředu. „Blíž,“ pronese a já se přiblížím na délku paže. Teprve teď si všimnu srnčího těla přivázaného vzadu na koni. Takže ji nakonec uštval.

„Pane,“ hlesnu. Co jsem si jen myslela?

„Ještě,“ ušklíbne se, což nevěstí nic dobrého. Kdo jsem ale já, abych si dovolila vzdorovat králi. Mohla bych snadno dopadnout jako ta nebohá srna. Přistoupím tedy přímo k němu, hlavu jen pár centimetrů od třmenů, a skloním hlavu.

Zátylkem mi projede štiplavá bolest, až úlekem vyjeknu. Když jeho ruka v kožené rukavici škubne mou hlavou dozadu, do očí se mi nahrnou slzy. Zamrkám a upřu pohled do jeho očí, které mě nenávistně propalují, přestože se zdají podivně zamlžené, jakoby nepřítomné.

„Na nic jsem se tě neptal, nebo snad ano?“ škubne mými vlasy a já se kousnu do rtu, abych nevykřikla bolestí.

„Ne,“ vypadne ze mě přidušeně.

„Tak drž hubu, jestli ji neumíš použít k lepším věcem, než je mluvení,“ zle se usměje a zvedne mě pár centimetrů nad zem.

„Prosím!“ škemrám a chytím ho za ruku, kterou mě drží za vlasy, v zoufalé snaze vyprostit se z jeho sevření.

„Ale! A o co prosíš?“ pronese samolibě.

„Pust’te! Pust’te mě, prosím!“ vydechnu bolestně.

„Jak chceš,“ naposledy mnou smýkne a pustí mě.

Nohy jako rosol mi vypoví službu a já spadnu na kolena. Celé tělo se mi třese šokem a strachem. Nahoru ani nepohlédnu, ale vsadila bych se, že se pobaveně a krutě usmívá.

„Odjíždíme!“ poručí a kopyta jeho koně mě jen těsně minou. Když prudce vyrazí, přistane na mně sprška hlíny a trávy. Ztěžka dýchám, zpocené ruce zatínám v pěst. Zvednu hlavu přesně v okamžiku, abych na kraji lesa ještě zachytila Arrenův pohled, než se zbytkem družiny zmizí mezi stromy.

Kapitola 4 – Cizinec

Dlouhou chvíli trvá, než se ze země vůbec zvednu, a ještě delší, než se převléknu a z vlasů se mi podaří vyčesat bláto a větvičky. Když asi kolem poledne sestupuji po prašné cestě, vinoucí se mezi poli, do menšího města, kůže na hlavě mě stále nepříjemně brní. Myšlenkami jsem stále v lese a bezděky zatínám pěsti. Strach a šok vystřídá vztek. Ignoruji kradmé pohledy měšťanů pracujících na polích, ostatně jako vždycky, a přitáhnou si kápi více do obličej.

Strážní u brány se snaží tvářit, že mi nevěnují pozornost, opak je však pravdou. Nevšímám si jich a pomalu vkročím do města. Tedy, název „město“ je v tomto případě hodně silné slovo. Menší náves je obklopena několika měšťanskými domy nejbohatších. Krčma, dílny řemeslníků a obchody těch více šťastných obyvatel jsou nedaleko. Na kraji města u dřevěných hradeb stojí chatrče a chýše chudiny. Spíše než hradbami bychom to mohli nazvat nahrubo osekanými kůly. Na jedné straně oddělují město od močálů, kterými projde jen ten, kdo je dobře zná, a na druhé straně dělí město od polí a nedalekého lesa. Mohlo by se zdát zbytečné, aby takové malé odlehlé městečko podobné vesnici mělo vlastní hradby, opak je však pravdou. Pro osady blízko hranic, které sousedí s ne moc přátelskou zemí, je podobná ochrana nutností.

Už z dálky vidím na několika místech stoupat kouř, a jakmile zahnu za roh, obestře mě známý zápach. Krev, hniloba a smrt. Nitro se mi sevře pokaždé, co sem přijdu. Na místo, kde přes všechny naše snahy stále obchází smrt a trpělivě čeká. Jen co otevřu provizorní branku narychlo

stlučenou z rozpadajících se dřevěných kůlů, oddělující tento provizorní tábor od zbytku města, dolehne k mým uším pronikavý dívčí hlas.

„Sigrid! Myslely jsme, že nepřijdeš!“ až příliš nadšeně se přiřítí mladá akolyta Liv a bedlivě si mě prohlíží.

„Měla jsem nějaké povinnosti,“ odpovím nevzrušeně a rozhlédnu se kolem. „Jak jsou na tom nemocní?“ zeptám se a ona se nadechne.

„Co jsme zvládly, ošetřily jsme. Ale je tu pár nových, přišli z bažin a nevypadají zrovna nejlépe. Obzvlášť jeden...“ ukáže k nízkým stanům na druhé straně tábora.

„Zaved’ mě k němu,“ utnu ji dříve, než se stačí rozpovídat, a ona mě poslušně vede.

Cestou pozoruji dění kolem sebe. Několik mladých akolyt i pár starších kněžek chodí od jednoho plátěného stanu k druhému a ochotně se snaží jakkoliv pomoci nemocným uvnitř. Sem tam se ozve bolestný výkřik nebo zvuk trhajícího se plátna. Přestože jsou kněžky obeznámeny se základy bylinkářství, nejsou to léčitelky. Proto sem dennodenně docházím a dělám, co je v mých silách.

„Tady to je,“ zastaví se před jedním malým stanem Liv. „Ale dej pozor, ať tě to neporazí.“

Jak to myslela, pochopím hned, jakmile odkryju plachtu a vstoupím dovnitř. Vydýchaný vzduch smísený s pachem potu, hnijícího masa a rozkladu mě uhodí do nosu jako rána palicí. S kašláním vyvrávorám ven na čerstvý vzduch a rozevřu stan dokořán.

„Říkala jsem ti to,“ krčí rameny Liv.

„Jak dlouho už tu je?“ zeptám se a pohlédnu na toho ubožáka uvnitř.

„Pár hodin, vynořil se z bažin krátce po východu slunce. Mlel z posledního, zřejmě šel několik dní. Nechali jsme ho, tak jak byl. Myslely jsme, že přijdeš jako obvykle...“

„Pomůžeš mi s ním? Musíme ho z těch kůží dostat,“ zhluboka se nadechnu a opět vkročím dovnitř.

Ve stanu je více čerstvého vzduchu, tudíž se mi neudělá špatně hned, ale až za chvíli. Muž dýchá. Sice slabě, ale dýchá. Zřejmě upadl do bezvědomí. To nasvědčuje tomu, že přestože nemá žádné viditelné zranění, je to s ním zlé.

„Pomoz mi ho svléknout,“ poručím Liv a dám se do rozvazování tkanic na mužově košili.

„Cože?“ vykotá akolyta poněkud zděšeně, přesto klesne na kolena a dá se do sundávání bot.

Mezitím, co Liv zápolí s obuví, podaří se mi neznámého vymotat ze všech košil i kůží, do kterých byl zahalen. Všechno to nepříjemně páchne blátem a potem. Pečlivě ho prohlédnu, ale ani na hrudi, ani na hlavě nenajdu nic, co by naznačovalo důvod jeho stavu.

„Tak to je nechutný...“ zaslechnu jen, než se Liv s rukou před pusou vyřítí ven. Nechápavě zavrtím hlavou a protočím oči nad jejím dramatickým odchodem. Jakmile ale zjistím, co ji tak rozrušilo, mám sto chutí ji následovat.

Jeho noha je od chodidla, přes nárt, až do pülky lýtka zarudlá, opuchlá a zmokvalá, obalená v jakési směsici krve, hnisu a kůže. Odporně to páchne, ale to není to nejhorší. Rána je plná krouticích se červů. Tlustých, vykrmených červů. Žaludek mi dělá kotrmelce a musím se hodně přemáhat, abych neutekla.

„Liv, potřebuju misku a pinzetu! A sežeň mi hmoždír a vodu!“ křiknu za sebe doufajíc, že mě akolyta slyší a věci přinese. Zašátrám v kapsách a měšcích ve snaze vytáhnout

potřebné byliny. Když je vyskládám na čisté plátno, pochybuji, zda je v mých silách muže zachránit. Zranění vypadá opravdu zle, možná už nikdy nebude chodit jako dřív, pokud tedy infekce neprostoupila celé tělo. To by pak byla správná chůze jeho poslední starostí.

Z pochmurných myšlenek mě vytrhne ruka, která se vnoří do stanu a podává mi pinzetu a pak misku. Po chvíli dovnitř Liv strčí i hlavu a pozoruje, jak nohu opatrně podkládám starými látkami.

„Mám ještě něco zařídit?“ zeptá se tichým hlasem. Zřejmě si vyčítá, že jakožto dobrovolnice nezvládla ukočírovat svou reakci.

„Nemusíš, zvládnou to.“

Odkáše si. „Chci pomoci,“ nenechá se jen tak odbýt.

Narovnám se a pohlédnu na ni. Zdá se být odhodlaná udělat cokoli, aby sama sobě odčinila svůj předchozí neúspěch. Nepatrně kývnu a poklepu na místo vedle sebe. Až příliš rychle se usadí. Když jí podávám misku, její ruce se nepatrně chvějí.

„Nebude to asi nejhezčí pohled,“ podotknu.

„Nebojím se,“ pronese nepřesvědčivě.

Nechám ji být, varovala jsem ji několikrát. Zvládne to. Odhrnu si vlasy z čela a skloním se nad ránu. Přestože červy nevidím poprvé, zvedne se mi žaludek. Silně stisknu pinzetu v ruce a poté opatrně vytáhnu prvního z nich. Když s tichým plesknutím dopadne do misky, Liv se mimoděk otřeše. Reakce na dalšího je podobná, ale čím více červů se kroutí v misce, tím je dívka klidnější. Paradoxně, řekla bych.

Dostat je všechny z rány mi trvá několik desítek dlouhých minut. Jejich těla mi prokluzují mezi pacičkami pinzety a padají na zem, odkud je se zkřiveným obličejem

sbírá Liv. Obě hlasitě vydechneme, když už v ráně nezbývá nic, co by tam určitě být nemělo.

„Probouzí se!“ upozorňuje na mužovo neklidné škubání Liv, zatímco před stanem odchytil první zodpovědnou osobu, které do ruky vrazí misku s červy s tím, aby se jich zbavila.

„Normálně je to důvod k radosti,“ zamumlám, když se vrátí dovnitř. „Ale v jeho stavu by bylo lepší, kdyby o sobě nevěděl.“

„Odvar z makovic?“

„Přines ho, kdyby bylo nejhůř. Zkusíme, nakolik je vzhůru.“

Letmo sáhnu na jeho čelo, žhne jako rozpálená kamna. Namočím kus látky do studené vody a položím mu obklad na hlavu. Dokud se ale nezbavíme infekce, horečka mu nijak zvlášť neklesne.

Zatímco Liv odešla pro odvar z makovic, dám se do přípravy léku. V podstatě jde o to samé, co jsem dnes ráno umíchala Arrenovi. V tom případě ale potřebujeme, aby se rána zregenerovala, ne zacelila. Nejspíš mu zbude pořádná jizva. Jestli to přežije. Přihodím do hmoždíře pár bylin a vše pečlivě promíchám dohromady.

„Kde to jsem?“ ozve se přidušený hlas za mými zády, až sebou polekaně trhnu. Otočím se a vidím, jak mě neznámý muž pozoruje zastřenýma očima.

„V léčitelském stanu,“ odpovím a vrátím se k práci.

„Co se stalo?“ zachraptí a s námahou se začne zvedat.

„Nevstávejte!“ okřiknu ho a rychle mu pod hlavu podsunu pytel naplněný slámou, dřív než se stačí zřítit a uhodit. V polosedě zmateně zkoumá okolí.

„U všech bohů,“ vydechne vyděšeně s pohledem upřeným ke své noze.

„Dáme vás zase do pořádku,“ ujišťuji ho.

„Ne! Ne, ne, ne! Už na mě nešahejte!“ křikne v panice.
„Nenechám do sebe řezat!“

„Prosím?“ opáčím nechápavě.

„Nenechám vás, abyste mi tu nohu uřízla! Řezničina, obyčejná řezničina! Ďábel v lidské podobě!“ opět se snaží zvednout a ukáže na mě prstem.

„Máte horečku, měl byste ležet klidně!“ vytknu mu a natáhnu se po obkladu. Muž na sebe ovšem nenechá sáhnout a pleskne mě přes ruku.

„Mě nedostaneš! Mé tělo ti nebude sloužit k pekelným radovánkám! Tohles udělala ty. Nohou to začíná, ale temné síly nemají nikdy dost. Povídám, jdi ode mě!“ rozmáchne se proti mně, avšak je příliš slabý a vzápětí klesá zpět.

Využiji toho, že je vyčerpaný a nejspíš blouzní, a natáhnu se k ráně. Na prsty si nanesu bylinnou směs a opatrně potru okolí díry vyžrané červy. Muž nelidsky zařve, přestože jsem se ho sotva dotkla, a než stačím cokoliv udělat, kopne mě do žaludku. Zaskučí bolestí, ale vrhne po mně vítězný pohled.

Ačkoli do svého kopance nevložil mnoho síly, překvapeně lapám po dechu a držím se za břicho. Podle toho, jak to bolí, budu mít minimálně modřinu.

„Sigrid!“ vrátí se Liv, v jedné ruce flakon s odvarem, těkající od jednoho k druhému.

„Dej mu to. Hned! Ale opatrně!“ vyškrábu se na nohy.

„A to je jak?“

„Takhle.“

Muž se zdá napůl mimo, přesto neváhám ani vteřinu a oběma nohama mu zakleknu jednu ruku a než stačí zareagovat, natáhnu se nad jeho tělem i ke druhé ruce

a podržím ji oběma rukama. Běžně by nejspíš neměl nejmenší problém setřást někoho jako jsem já, ale teď je mu veškerá snaha osvobodit se marná.

„Odzátkuj to a zacpi mu nos!“ otočím se na Liv, která na mě nechápavě a ustrašeně zírá.

„Zacpat mu nos?!“ diví se, ale udělá to. Muž otevře pusu a zalapá po dechu.

„Teď!“ pobídnu Liv, která mu polovinu lahvičky vlije dovnitř. Ozve se dávení, kašlání a většina odvaru skončí na mně.

„Vypilivl to!“ informuje mě Liv zbytečně a já protočím oči.

„Nepovídej. Musíš mu zacpat pusu,“ odvrátím se na druhou stranu a vidím, jak se rána na noze červená čerstvou krví. „Krvácí! Dělej, Liv!“ křiknu na dívku poněkud frustrovaně.

Na další pokus to vyjde. Cítím, jak mi pod rukama jeho paže slábne, a když začne pravidelně oddechovat, pustím ho.

„Nejspíš se to spustilo po tom, co mě kopnul,“ rychle zhodnotím situaci a pokusím se krev setřít. Látka okamžitě prosákne skrz na skrz a zašpiní mi prsty.

„On tě kopnul?“

„Později, Liv, teď mu musíme pomoci! Vůbec se mi to nelíbí. Jen bohové vědí, jak dlouho ho ti červi pojídali zaživa. Má vysokou horečku, blouzní, je slabý,“ s každým dalším slovem je vidina toho, že ten muž přežije, čím dál víc nemožná. V další vteřině se jeho tělo začne nekontrolovatelně třást.

„Vždyť jsme ho uspaly!“ nechápavě namítne Liv a podívá se na mě. Jen zakroutím hlavou a dál bezděčně utírám krev, která se, sice v menším množství, ale stále

valí z rány. Nejspíš si tím kopancem porušil nějaký strup a krev vytekla nanovo.

„Liv, já si nemyslím...“ začnu, ale muž se rozkašle a v další vteřině vydává obsah svého žaludku. Těžko říct, co naposledy jedl. Obě spěšně odvrátíme zrak.

„Pomoz mi ho podepřít!“ rychle mu obvážu nohu a obrátíme ho s Liv na bok. Zem je pokrytá natrávenými zbytky jídla, žlučí a krví.

„Je vzhůru!“ přiloží mu studený obklad k čelu Liv. Má pravdu. Muž těžce oddechuje, pohled má zastřený a neustále sebou škube. Ze všech sil pootočí hlavou mým směrem.

„Nikdy mě nedostaneš! Nikdy mě nedostaneš, ďáble s tváří bohyně. Nikdy...Nikdy!“ propukne v šílený smích následovaný ostrým kašlem. Na ruce a košili mi dopadnou krůpěje krve a nepřestává se dusit.

„Bylinnou směs?“ táže se Liv a já zavrtím hlavou. „Tak něco jiného?“ Opět zavrtím hlavou. „Tak dělej něco!“ rozkřikne se na mě zoufale a poklekne k muži, který se stále v záchvatu kašle svíjí v mých rukou a jeho krev mi špiní oblečení.

„Liv...“ oslovím dívku, když bezmocně zatne ruce v pěst. „Liv!“ zopakuji, aby se na mě podívala. „Je pozdě,“ zašeptám.

Dívka odmítavě kroutí hlavou a střídavě pozoruje mě a obličej toho neznámého muže, který mi právě umírá v náručí. Vidím její zoufalství, bezmoc a jak by mu chtěla pomoci, ale marně. Nepřipouští si, že máme před sebou někoho, koho už nelze zachránit. Chtěly jsme pomoci a snažily jsme se. Jeho stav se příliš rychle zhoršil, než abychom s tím něco svedly. Byl venku moc dlouho, v chladu a mokru. Nejspíš si k infekci uhnal nějaký druh

zápalu plic, těžko říct. Jsem léčitelka, ale zázraky nesvedu. Ne takového rázu.

„Sigrid...“ zašeptá Liv a kývne k muži. Ani jsem nepostřehla, že se přestal hýbat. Skloním k němu hlavu a zadívám se do mrtvých očí, které v tichém příslibu hrozby a smrti hledí do těch mých.

„Běž...běž to někomu říct. Ať se o něj postarají,“ vyrazím ze sebe po chvíli, ale pohledem neuhnou. Jsem jako v transu, ze kterého se proberu až v okamžiku, kdy uslyším zašustění stanové plenty a vzdalující se kroky.

Opatrně muže položím na zem a prsty mu zatlačím oči. Pohodím hlavou, jako bych chtěla zahnat nepříjemný pocit, který mě až do této chvíle obklopoval. Pomalu se zvednu na nohy a pokusím se si několika naprosto marnými pokusy otřít ruce od zaschlé krve do už stejně zašpiněné haleny. Frustrovaně si odhodím z čela několik pramenů vlasů a téměř zlostně vyrazím ze stanu.

Slunce je vysoko na obloze a pofukuje studený jarní větřík. Nic z toho mi však ani zdaleka nepřijde tak krásné, jak by na první pohled mělo. Cítím vztek. Na sebe, na toho muže, na Liv, na celý svět. Není to poprvé, co jsem někoho nezachránila, ani zdaleka ne, ale pocít je to pořád stejný.

Pevně sevřu víčka a zatínám pěsti. Chce se mi rozbít první věc, co by mi přišla pod ruku, křičet, možná i brečet, ale nevydám ani hlásku. Stojím před stanem jako solný sloup, za mnou chladnoucí mrtvola něčího syna, možná i manžela nebo otce. Zhluboka dýchám, soustředím se na zvuky kolem sebe, ale nic nepomáhá. Frustrovaně vydechnu a otevřu oči. Ihned mě oslepí sluneční paprsky, až musím několikrát zamrkat, abych mohla vůbec na něco zaostřit. Už se chci rozejít směrem, kterým odešla Liv, abych zjistila, co jim tak dlouho trvá, když si na druhé

straně tábora všimnu zvláštního muže. Je oděn do černé kůže a kožešin, vypadá jako pravý válečník. Což jsou dvě zcela odlišné strany spektra.

Vidím, že mě pozoruje, cítím jeho pronikavý pohled. Jak dlouho už tam takhle stojí? Znal toho muže? Byl to snad jeho přítel? Přítel, kterého jsem nechala umřít? Žaludek mi udělá několik kotrmelců, ale nezdá se, že by se ten muž za plotem měl k tomu přijít blíž. Nejistě se opět pokusím dostat zaschlou krev ze svých rukou, ale samozřejmě se tento můj pokus mine účinkem. Možná bych mohla použít vodu, která zbyla ve džberu. To bych se ale musela přiblížit ke stanu, ve kterém momentálně leží mrtvola, a to mě ani nenapadne. Znovu pohlédnu na tajemného muže. Stále stojí na místě a propaluje mě pohledem. Měla bych jít za ním? Třeba potřebuje pomoc. Otočím hlavu k nedaleké studně a poté se střídavě podívám na moje ruce a na toho muže. Jestli je raněný, potřebuje pomoc hned. Pevným krokem vykročím k neznámému.

Jsem asi v půli cesty, když za sebou zaslechnu šouravé kroky. Ne, jen ty ne! Ze všech lidí, ať to není zrovna on! Nepatrně zrychlím, ale už teď mi je jasné, že mě dožene tak jako tak.

„Sigrid!“ ozve se za mnou jeho hlas. Co ho zkusit prostě ignorovat?

„Bjorne,“ odvětim chladně a zastavím se.

„Věděl jsem, že tě najdu tady,“ dokulhá až ke mně a já se mimoděk otočím.

„Jsem tu každý den,“ poznamenám lehce sarkasticky. Není tak těžké mě najít.

„To já přece vím. Hledal jsem tě,“ pokývá hlavou a usměje se.

„Aha, a co jsi potřeboval?“ zeptám se bez špetky zájmu.

„Víš, zase ta moje noha. Co se mi to stalo, pořád mě bolí, a přijde mi, že se to v poslední době zhoršuje.“

Ani se nenamáhám mu vysvětlovat, že je nemožné, aby ho ta noha bolela, když z toho koně spadl ve svých dvanácti, což už je pěkných pár let zpátky. A už vůbec mu nebudu říkat, že vím, proč přišel doopravdy. Aby mě viděl. Ostatně jako v dalších milionech případů předtím. I teď si vymyslel takovou hloupost, jen aby se mnou mohl prohodit pár slov. Upřímně nechápu, kde pořád bere to odhodlání, když jsem všechny jeho nabídky vždycky odmítl. Ne snad proto, že by byl hloupý, ošklivý nebo že kulhá, to ne, ale jeho smýšlení o ženách, jejich postavení a právech se rozchází s tím mým. A také je děsně vlezlý. A pořád někoho poučuje.

„Co kdyby ti tu nohu uřízli? Není noha, není bolest,“ nadhodím sarkasticky a moc dobře vím, že je určitá možnost, že by ho bolela i přesto, že by ji neměl. Dokonale ho tím ale vyvedu z míry.

„No, ehm, to snad není ani nutné,“ odkašle si a sklopí hlavu.

„Když myslíš. No, mrzí mě, že máš bolesti, ale se starým zraněním toho moc nenaděláme. Můžeš požádat kněžky v chrámu, aby ti něco umíchaly. A teď, když mě omluvíš, musím se věnovat dalším raněným...“ otočím se zpět k místu, kde stál ten neznámý muž. Ano, stál, teď už nestojí. Zmateně zamrkám a přemýšlím, kam mohl jít. Co tu vůbec dělal? A proč mě sledoval?

„Děje se něco?“ všimne si mého zaraženého výrazu, chyť mě za ramena a natočí směrem k němu.

„Ne, jenom...ne,“ proberu se z přemýšlení a jeho ruce setřesu.

„Nechtěla bys, až tady skončíš, někam zajít?“ položí mi svou obvyklou otázku, na kterou už odpověď předem zná.

„Bjorne, kolikrát tě ještě budu muset odmítnout?“

„Tolikrát, dokud mě neodmítneš,“ odvěti sebevědomě.

„Víš moc dobře, že se k sobě nehodíme. Divoženka a syn radního?“

„Divoženka? To je zajímavé označení,“ zamyslí se a já si povzdechnu.

„Vrať se ke svým knihám, Bjorne, a mě pusť z hlavy,“ chystám se ho obejít, ale chytí mě za zápěstí.

„Nenechám tě odejít, Sigrid. Copak nevidíš, jak mě ubíjíš?“

„Pusť mě,“ syкну našťvaně, ale on sevření naopak zesílí.

„Od prvního dne, co jsem tě spatřil, jsem byl ztracen.“

„Mluvíš jako blázen. Pusť!“ snažím se mu vysmeknout.

„Proč mi tohle děláš? Ty to nevidíš? Miluju tě, Sigrid,“ pronese tichým hlasem a nahne se blíž. Zděšeně mu hledím do očí a zjišťuji, že jsou stejně mlhavé a zastřené jako ty královny. Z těchto však číší naděje a láska. Bjorn svá slova myslí vážně. Smrtelně vážně. Vždycky jsem si myslela, že je prostě jen zakoukaný, jako desítky dalších mužů. Že ho stačí několikrát odmítnout a dá mi pokoj, ale je první, kdo mi takhle otevřeně vyznal lásku. A zahnal mě tak do pasti, ze které není úniku. Kdepak, z tohoto se jen tak nedostanu. Už se nenechá odbýt.

Když se za námi ozve slabé zakašlání, oba sebou poplašeně trheme. Využiju Bjornovu chvilku nepozornosti, vysmeknu se mu a o pár kroků od něj ustoupím. Naposledy po mně vrhne toužebný pohled, než svou pozornost obrátí k narušiteli tohoto, pro něj romantického, okamžiku. Pár kroků od nás stojí Igaria,

písařova dcera. Podle toho, jak klopí oči, poznám, že všechno slyšela. Minimálně všechno podstatné.

„Igario?“ osloví ji tázavě Bjorn a změří si ji podrážděným pohledem. Dívka jako by se před našimi zraky zmenšila.

„Velice se omlouvám za vyrušení, ale posílá mě otec.“ Mladík si povzdychne.

„Co potřebuje tentokrát?“ zeptá se netrpělivě.

„Je toho trochu víc než minule. Mám tu seznam...“ z postranní kapsy u šatů vytáhne popsaný lístek a natáhne s ním ruku k Bjornovi. Ten si ho nejdříve skepticky prohlíží, než přijde blíž a lístek jí div nevytrhne z ruky.

„K čemu bude tvému otci kniha o světových grafických podobách písma?“ podívá se po chvíli, oči stále upřené do seznamu.

„Jak jsem dostala, tak také přináším,“ odpoví dívka a poprvé za tu dobu se podívá na mě. Cítím, jak rudnu. Ne snad kvůli horku, ale kvůli vědomí, v jaké pozici nás nachytala. Přestože jsem se bránila, jen těžko zapřu, jak to asi muselo vypadat. Malinko se pousměje a zakroučí hlavou. Ví moc dobře, jaký postoj mám vůči Bjornovi. Vlastně vůči komukoliv, kdo se ke mně jen přiblíží a na tváři má zamilovaný výraz.

„To není písmo tvého otce,“ konstatuje po chvíli a počastuje Igariu podezřívavým pohledem.

„Není,“ přikývne. „Je moje.“

„Ty umíš psát?“ vypadne z něj udiveně. Dívka se zarazí.

„Samozřejmě,“ prohlásí téměř dotčeně.

„Tak jsem to nemyslel,“ nasadí hned omluvný tón Bjorn. „Není to úplně běžné, však ty víš,“ přejede ji

pohledem, ve kterém už není ani špetka předchozího znechucení. Je tam něco jiného. Něco jako...obdiv?

„Spěchá to,“ připomene mu po chvíli Igaria.

„Ach, ano, jistě,“ zastrčí si lístek do kapsy a obrátí se ke mně. „Drahá Sigrid...“ začne, ale já odmítavě zakroutím hlavou.

„Říkala, že to spěchá. A já mám taky dost svojí práce. Přeji vám příjemné čtení,“ rychle se rozloučím a vyrazím zpět ke stanu zjistit, jestli se Liv už podařilo sehnat někoho, kdo by odnesl tělo. K mé velké úlevě slyším, jak se kulhavé kroky vzdalují a kráčí opačným směrem. Když se otočím přes rameno, uvidím ty dva, jak pomalu kráčeji ulicí směrem k Bjornovu domu, on vpředu, ona v závěsu za ním. Neprohodí spolu ani slovo.

Uvědomím si, že jí budu nejspíš muset poděkovat. Tichá záchrana. Někdo, kdo s ním bude trávit čas stokrát raději než já. Upřímně se divím, že si jí za celou tu dobu vůbec nevšiml. Všichni vědí, že přestože je žena, dostalo se jí toho nejlepšího možného vzdělání. Jak by taky vypadala ona, jako dcera písaře, a její otec, jako vzdělanec? Každý ví, že zatímco si všechny děti hrály venku, ona si četla. A každému by také došlo, že knihu o písmu, kterou Bjorn zmiňoval, nemá pro svého otce, ale pro sebe. Přestože by mohla působit jakýmsi dojmem svobody a otevřenosti novým věcem, opak je pravdou. Snad kvůli své odlišné výchově, snad ze strachu, co by tomu řekli lidé, zapadá do systému omezujícího ženy jako nikdo jiný. Je v podstatě ukázkovým příkladem vzorné budoucí manželky s několika plusovými body navíc. Proto nechápu, proč ji Bjorn ignoruje a věnuje své snažení mně, někomu, kdo o něj nestojí a nikdy stát nebude.

Kapitola 5 – Čarodějnice

Když zavazuji poslední uzel na vchodové plentě vedoucí do jednoho ze stanů, venku už je tma. Vydám se do chrámu, hlavního sídla všech kněžek a mladších akolyt. Ta nejtemnější místa osvětlují pochodně rozestavené podél hranic tábora. Potřebuji najít Liv. Co jsme spolu byly svědky smrti toho chudáka, chovala se podivně. Mlčela, když mi přinášela věci na převlečení. Mé šaty byly nasáklé nejen krví, ale i hnísem. Stejně tak neřekla jediné slovo, když uzlík šatů odnášela k vyčištění. Nezazlívám jí to. Tohle by nikdo neměl vidět, zažít na vlastní kůži. Pohled na smrt změní člověka navždy.

V chrámu je ticho, ostatně jako pokaždé. Několik kněžek u oltáře mění svíce, aby vydržely celou noc, jiné spolu potichu rozmlouvají na ochozu. V dále zavržou dveře a z tábora dovnitř sem tam pronikne nějaké zakašlání. Ve vzduchu se mísí vůně kadidla, prachu a starého dřeva. Udělám pár nesmělých kroků k oltáři, ale zastavím, protože jejich ozvěna zní na tak tichém a klidném místě jako hromobití. Omluvně zvednu hlavu, ale nikdo mě nepokárá. Naopak, všechny kněžky mě obdaří nesmělým úsměvem a jdou si opět po svém.

„Sigrid,“ osloví mě klidný hlas a ruka zvrásněná stářím se dotkne té mé.

„Nejvyšší kněžko,“ skloním hlavu.

„Ale,“ poplácá mě po ruce. „Však přece velmi dobře znáš mé jméno.“

„Nemyslíš si, že mi přísluší tě jím oslovovat.“

„Mýlíš se, mé dítě. Kdo jiný než ty, dar od samotných bohů?“

„Já jen léčím nemocné,“ namítnu.